

Arrest

nr. 144 076 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 5 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat I. SCHOCKAERT en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende samen met haar echtgenoot, de heer A.R., op 31 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij was in het bezit van een paspoort met visum afgeleverd door de Hongaarse autoriteiten.

De Belgische autoriteiten richtten een verzoek tot overname aan de Hongaarse autoriteiten op basis van artikel 9.2 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 2 november 2010 deelden de Hongaarse autoriteiten mee dat zij akkoord gingen met de overname van de verzoekende partij op basis van artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening.

Op 23 november 2010 werd door de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen.

Op 23 november 2010 werd eveneens een beslissing genomen tot het vasthouden van de verzoekende partij in een welbepaalde plaats, als gevolg van de voormelde beslissing.

Op 24 november 2010 diende de verzoekende partij een verzoek in tot voorlopige invrijheidstelling bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Tegen de bijlage 26quater diende de verzoekende partij op 27 november 2010 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 29 november 2010, bij arrest nr. 51 889, verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De raadkamer handhaafde de vrijheidsberovende maatregel bij beschikking van 1 december 2010. Hiertegen diende de verzoekende partij op 2 december 2010 een beroep in bij de kamer van inbeschuldigingstelling.

Er werd een vlucht voorzien op 2 december 2010, doch de verzoekende partij weigerde in te schepen, waarna een vordering tot heropsluiting werd genomen op diezelfde dag bij toepassing van artikel 27 van de vreemdelingenwet.

De vlucht die gepland werd op 16 december 2010 werd geannuleerd wegens administratieve redenen.

Op 10 december 2010 diende de verzoekende partij een verzoek tot voorlopige maatregelen in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), bij toepassing van artikel 39 van het reglement. Dit verzoek werd verworpen door het EHRM op 14 december 2010.

Eveneens op 10 december 2010 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de bijlage 26quater bij de Raad.

Op 15 december 2010 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 17 december 2010 verklaarde de kamer van inbeschuldigingstelling het beroep ingediend tegen de beschikking van de raadkamer zonder voorwerp.

Op 30 december 2010 diende de verzoekende partij opnieuw een verzoek tot voorlopige invrijheidstelling bij de raadkamer.

Op 7 januari 2011 beval de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel de invrijheidstelling van de verzoekende partij.

Diezelfde dag diende zij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 januari 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 15 december 2010 onontvankelijk verklaard.

Diezelfde dag werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 7 januari 2011 onontvankelijk verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 23 november 2010, bij arrest nr. 65 197, het beroep tegen de bijlage 26quater, daar het beroep laattijdig was.

Op 16 september 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 12 februari 2013 stelt de raadsman van de verzoekende partij de verwerende partij in gebreke geen beslissing te hebben genomen omtrent de ingediende aanvraag van 16 september 2011.

Op 13 februari 2013 informeerde de verwerende partij de verzoekende partij dat er zich geen aanvraag bevond in het administratief dossier, waarna de raadsman gevraagd werd de aanvraag alsnog over te maken.

Op 5 maart 2013 maakte de verzoekende partij haar aanvraag over aan de verwerende partij. Op 13 augustus 2013 werden de stukken overgemaakt.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 19 augustus 2013 onontvankelijk verklaard.

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam op 28 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 december 2013 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/11/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Zo stelt de verwerende partij dat zij in casu over een gebonden bevoegdheid beschikt, zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kan opleveren nu zij niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden

beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werden genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu wordt niet betwist dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan de verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 november 2013. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Gelet op de gewijzigde bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en voor zover dat niet blijkt dat de verzoekende partij over enig verblijfsrecht beschikt, zal de staatssecretaris in casu niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij in principe dan ook geen nut opleveren.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat verweerder in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar eerste middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM.

In haar uiteenzetting stelt de verzoekende partij dat een repatriëring naar Armenië een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat ze een gegronde vrees heeft om terug te keren naar haar land van herkomst waar zij niet veilig is voor haar gewelddadige ex-man. Ze stelt dat het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal dient gekaderd te worden binnen de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Verder stelt ze dat zelfs indien het beroep wordt verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zij minstens nog over dertig dagen dient te kunnen beschikken om verdere stappen te kunnen nemen tegen het arrest van de Raad. Door een verwijdering van het grondgebied zal die kans haar ontnomen worden, hetgeen in strijd is met artikel 13 van het EVRM. Daarnaast voert de verzoekende partij ook nog aan dat zij een procedure lopende heeft bij het EHRM en zij meent dat zij om deze redenen de mogelijkheid moet hebben om haar procedure verder te zetten vanuit België.

Wat betreft het betoog van de verzoekende partij dat zij vreest voor haar gewelddadige ex-man bij een terugkeer naar haar land van herkomst, merkt de Raad op dat dit reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat zulks heeft geleid tot een weigeringsbeslissing waaruit volgt dat geen schending van artikel 3 van het EVRM werd weerhouden. Waar de verzoekende partij stelt dat het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal dient gekaderd te worden binnen de toepassing van artikel 3 van het EVRM,

kan zij worden gevolgd. Evenwel stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen actueel belang heeft bij haar betoog nu het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal inmiddels definitief beslecht is. Op 17 april 2014 heeft de Raad het beroep verworpen bij arrest nr. 122 663. Inmiddels zijn er ook al meer dan 30 dagen verstreken sedert het arrest van de Raad. De verzoekende partij heeft dan ook geen actueel belang bij haar argumentatie.

Waar zij verder nog stelt dat zij een procedure lopende heeft bij het EHRM, toont zij op geen enkele wijze aan dat haar aanwezigheid in België vereist is voor het verder zetten van haar procedure. Bovendien kan zij zich laten vertegenwoordigen door haar raadvrouw.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending noch van artikel 3 van het EVRM aannemelijk, noch van artikel 13 van het EVRM.

Aldus doet haar betoog geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

De exceptie kan worden aangenomen.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU